

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 2. Leto III.
V LJUBLJANI, 26. jan. 1905.

Izhaja
vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena
mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina II. zvezka:

	Stran
„Glejte, gremo gor v Jeruzalem...“	17
Tri cvetlice	19
Apostolstvo molitve	19
Katekizem podedoval	21
Dve pesmi za odpevanje k litanijam Jezusovega imena	21
Marijina družba in ples	22
Zopet trije!	23
S težavo rešena	23
Šola krščanske popolnosti	25
Odpor katoličanov	26
Katoličani in druga verstva	27
Podpirajmo misijone	28
Koreja	28
Razgled po katoliškem svetu	29
Cerkveni razgled po domovini	30
Odpustki meseca februarja 1905	32
V molitev se priporočajo	32

Poziv in naznanilo.

Razširjajte, priporočajte in naročajte »Bogoljuba« še vedno! — Ker smo z agitacijo pozno pričeli, jo tem dalj nadaljujmo! Da bodo imeli naročniki poleg branja tudi še dušno korist, opravila se bo za vse naročnike »Bogoljuba« odslej **vsak teden ena sv. maša. Vsi** Marijini družabniki naj bi brali »Bogoljuba«, svoje glasilo!

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je **otvorila**
na Mestnem trgu štev. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B 7

Postrožba točna in poštena!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

BOGOLJUB

„Glejte, gremo gor v Jeruzalem . . .“

(Luk. 18.)

(Predpustno premišljevanje).

Bliža se čas, ki ga „Bogoljub“ pričakuje z nekakim strahom, z „Bogoljubom“ pa tudi vsako resnično bogoljubno srce. Pred durimi so pustni dnevi, dnevi razposajenosti in razuzdanosti, ko se hoče sprijeni svet kar vtopiti v pregrešnem razveseljevanju. Premnogi mislijo da jih bo konec, ko bi se ne udeležili neslanih pustnih burk in razvad. V tem žalostnem času „pijo grešniki greh kakor vodo“. Posebno šopirno stopa na dan pregreha požrešnosti, ki v teh dneh prestopi vse meje. Nikdar v letu ne vidiš toliko pijanih ljudi, kot v teh dneh! Kjer pa požrešnost in pijanost vladata, tam po besedah sv. Hieronima tudi greh nečistosti in nesramnosti kraljuje. Niso li mar brezštevilne nesramne govorice in popevke, brezštevilna zapeljavanja, brezštevilne grde pregrehe po gostilnah in plesiščih, ter skrivališčih nasledek nezmernosti? Z jedjo in pijačo prenapolnjen želodec vžiga pa v srcu tudi ogenj nečiste požljivosti. Nemogoče bi bilo prešteti vse smrtne grehe, ki se dogode te dni! Da, celo kristjani, ki tekem leta svoje verske dolžnosti skrbno opravljajo, zajdejo le preradi o pustnem času na pot pregrešne norosti, češ, saj je pust, kdo bi bil tako natančen, saj bo pa tudi Bog malo odjenjal od svoje strogosti in pogledal skozi prste. Ob pustu ljudje izgube vero in pamet. Pač se tedaj gibljejo vse peklenske moči, ker zanje zori v tem času bogata žetev.

Sredi tega hrušča in šuma posvetnjakov pa se čuje pustne nedeljo v evangeliju milo tožč

in ob enem svareč glas trpečega Zveličarja: „Gremo gor v Jeruzalem, kjer bo Sin človekov izdan nevernikom in bo zasramovan, bičan in zapljuvan in umorjen . . .“ A v šumu in hrumu se poizgublja ta vabeči glas Jezusov . . . Če grešniki posvetnjaki te dni gredo v Jeruzalem, ne gredo zato tje, da bi sočutili z Zveličarjem ter se ob premišljevanju trpečega Odrešenika navzeli blaživnega strahu pred grehom; pač pa zato, da ga vnovič zasramujejo in križajo. Božji Odrešenik se je v pustnih dneh prikazal svoji zvesti služabnici Mariji Marjeti Alakok v podobni, kakor ga je nekdaj Pilat prikazal ljudstvu: „Ecce homo — Glejte, človek!“ Telo njegovo je bilo razmesarjeno od bičanja, glava obdana s krono. In z otožnim glasom je spregovoril: „Ali ga ni, ki bi z menoj imel sočutje? Ga li ni, katerega bi ganilo moje silno trpljenje? Glej, kako silne muke mi prizadevajo grehi pustnih dni! . . .“

Res, da so pustni dnevi dnevi žalosti za tvoje trpeče Srce, o Jezus. Pa vendar se motiš, o mili Zveličar, če kličeš: Ali ga ni, ki bi imel z menoj sočutje? Še se najdejo rahločuteče duše, ki imajo tudi v teh žalostnih dneh srce zaté in te hočejo tolažiti, kakor tolažijo dobri otroci ljubega očeta, če ga vidijo od tujih ljudi zasramovanega in žaljenega. Med te Bogu hvaležne in rahločuteče duše, ki še plamte v sočutni ljubezni za najboljšega Očeta in prijatelja Jezusa, štejemo tudi vas vse, dragi prijatelji „Bogoljuba“. Prepričan sem, da boste vsi

po svoji moči te dni tolažili užaljeno božje Srce in mu skušali z a d e s t o v a t i za obilna razžaljenja. Poslušali boste vabeče besede millega Zveličarja: „Gremo gori v Jeruzalem...“ Kje je pa pač ta Jeruzalem, kamor nas Jezus vabi? Ta Jeruzalem je za nas vsaka farna cerkev, kjer se o pustnih dneh vrši štirideseturna pobožnost ter je Najsvetejše izpostavljeno javnemu češčenju. Pohiti v teh dneh rad v ta Jeruzalem, mudi se ondi z veseljem, moli Zveličarja v kruhovi podobi, prosi za one, ki z odprtimi očmi dero v pogubljenje. Hvalimo Boga, da imamo tudi v naših slovenskih deželah mnogo cerkev, kjer se je med ljudstvom že udomačila ljubka 40urna pustna pobožnost; tako n. p. v Škofji Loki, Tržiču, železnikih, Kamniku, Ljubljani itd. itd.

Pustno nedeljo zapoje v teh cerkvah slovesno zvonovi ter oznanjajo, da je zapustil samotni tabrnakelj sam vsemogočni Sin božji in hoče biti v zlati moštranci na tronu svojem izpostavljen očitnem češčenju. Se li ne zdi, kakor da kličejo zvonovi s svojim donečimi glasovi: „Venite adoremus et procedamus ante Deum“ — „Pridite, molimo in pokleknimo pred Gospoda“, in Jezus kliče sam: „Pridite k meni vi vsi, ki ste utrujeni, odpočijte se tu na mojem Srcu; vzemite in jejte; okrepčajte se z mojim mesom in mojo krvjo...“

Kako prijetno je v cerkvi med 40urno pobožnostjo! Srce krščansko čuti navzočnost Gospodovo. Veliki oltar je ozaljšan s cveticami, ki duhte svojemu Stvarniku. Stevilne luči gore ob strani Najsvetejšega, kakor da hote predočiti ljubezen božjega Srca, ki resnično bije v sv. hostiji. Iz bogoljubnih src kipi goreča molitev in se družijo s slavospevi krilatih angelov, ki plavajo krog oltarja in ponižno molijo svojega Gospoda. V spovednicah se celijo dušne rane, v katere vliva usmiljeni Samaritan po svojih namestnikih olja in vina... In pri mizi božji zavživajo duše sv. Rešnje Telo in se napajajo s presveto Rešno Krvjo. Vmes pa se glasi milo petje v čast Najsvetejšemu. To je prizor, ki spominja na nebesa; srce bogoljubnega kristjana se veseli in radosti utriplje. O da, prav je imel kraljevi pevec David, ko je vzkliknil: „Kako ljuba so mi tvoja prebivališča, o Gospod vojnih trum! Moja duša hre-

peni po lopah Gospodovih. Moje srce in moje meso se veseli v živem Bogu. Blagor jim, kateri prebivajo v tvoji hiši, o Gospod, vekomaj te bodo hvalili (Ps. 83.).

Bival sem pred dobrim desetletjem v Železnikih na Gorenjskem. Tudi ondi je vpeljana 40urna pustna pobožnost. Občudoval sem vneto pobožnega ljudstva. Cerkev je bila vedno bolj natlačena. — Okrog spovednic se je vse trlo. 6 do 7 spovednikov je imelo čez glavo dela; k mizi Gospodovi jih je pristopilo čez 1300, med temi mnogo mož in mladeničev. Zdelo se je, da v kruhovi podobi skritemu Jezusu dopade med tem priprostim, a dobrim ljudstvom, ki se je čutilo istotako srečno blizu svojega Gospoda. Pa tudi zunaj cerkve je vse pustne dni vladala po dnevi in po noči neka svečana tihota; ni bilo slišati ne rogovljenja, niti onega zopernega vpitja. Ko je zadnji dan duhovnik imel sklepni govor ter rekel: „Čas je prišel, da bode gospod župnik vašega ljubega Zveličarja zopet zaprl v tabrnakelj“, so se zaiskrile solze v očeh ljudstva, ki je pač čutilo, kako dobro je biti blizu Jezusa. Iz cellega srca so k sklepu zapeli: „Hvala večnemu Bogu!“, med bučanjem orgelj in slovesnim zvenenjem. Sadovi pobožnosti so se vidno kazali; zdelo se je, kakor da je sam Jezus imel med misijon med ljudstvom. In kdo ima pri tem svoje zasluge? Dva goreča duhovnika sta založila kapital 800 gld., s pogojem, da se z obrestmi kapitala vsako leto pokrijejo stroški pobožnosti. Tako je pobožnost ondi za vse prihodnje čase zagotovljena. Boljše bi ona dva duhovnika ne mogla naložiti svojega imetja. „Vivant sequentes!“ Znabiti te vrstice vnamejo kakega čitatelja k enakemu bogoljubnemu dejanju kje v drugi fari? Na ta način si res nabere krasnih zakladov v nebesih. Koliko hudega se zabrani, koliko dobrega se stori! To je kapital, čegar obresti bo sam Bog plačeval.

Tebe pa, prijatelj dragi, ki si čital te vrste, prosim in rotim: ostani tudi v teh dneh zvest svojemu ljubemu Zveličarju; živi zmerno, zdrži se pregrešnega razveseljevanja, odvrčaj pa tudi druge od njih, kolikor le moreš; boljšega dela ne moreš storiti. Naj te grešniki še tako vabijo na pregrešne veselice ti si misli s svetim

Avguštinom: „Naj uživajo drugi smrtonosne veselje, moj delež je Gospod.“

Da, da, Gospod naj je tvoj delež vedno, posebno pa še te dni, ko treba pokazati, da držiš z Jezusom. Hodi ga molit v monštranci izpostavljenega te dni s podvojeno gorečnostjo; opravi dobro spoved in daj svoji duši nebeškega kruha, ki ima vso sladkost v sebi in gabilo se ti bo posvetno veselje. Ako tako storiš, bo 40urna pobožnost tesneje sklenila vez ljubezni, ki veže tvoje srce z najsvetejšim

Srcem Jezusovim. Pomni: Svet mine in njegovo veselje; Jezus pa ostane. Srečen, če ohraniš ljubezen njegovo tudi v nevarnih dneh. Tvoja ljubezen do milega Zveličarja se bo vedno izpopolnovala in segla onkraj groba. Ne boš se nič bal smrti. Z zaupanjem in veseljem boš poslušal tedaj klic Jezusov: Prijatelj, greva gori v Jeruzalem. Splavala bo tvoja duša v dom večnega Boga, v — večni Jeruzalem!

Teotim.

Tri cvetice.

Poznaš li vrtnarja,
ki najbolj sldvi,
in vrtec najlepši njegov? —
V tem vrtu nam vsklile
cvetice so tri,
ki dajejo zlahtnih sadov.

Ko ljudstvo prejelo
te cvetke je v dar,
zavladal je blaženi mir;
kjerkoli osuje
jih strasti vihar,
sovrastro je spet in prepír.

Kjer cvetke te zlahtne
še krepko cvetó
ni treba se bati nadlog:
Ubožcem, bolnikom
trpljenje grenko
polajša njih vonj naokrog.

Glej vrtec ta krasni,
glej božje Srce,
glej, Jezus je tisti vrtnar!
Tri čednosti božje
cvetice so te, —
gojimo jih v srcu vsikdar!

Br. Gervasij.

Apostolstvo molitve.

Večinoma menda že veste, kaj je „Apostolstvo molitve“. Razložili smo že v „Bogoljubu“, zato danes ne bomo; o priliki pa morda zopet.

V „Apostolstvu molitve“ je odločen za vsak dan kak namen, za katerega naj se

moli in dobri namen napravlja; povrh pa še za vsak mesec posebej kak važen namen, ki ga določi vodstvo molitvenega apostolstva, odobri pa sam sv. oče. — V tem letu bomo ta mesečni molitveni namen vselej na kratko pojasnili, da pokažemo njega važnost.

Za mesec januar: Katoliško časopisje.

Katoliško časopisje je za katoliško reč neizmerne važnosti. Časopisje je sploh v naših dneh silna moč na svetu. Časopisje je časih močnejše kakor oborožena armada. Časopisje časih bolj vlada države kakor ministri in vladarji. Veliki časniki velikih narodov imajo na stotisoče naročnikov. In koliko jih je! In vsak dan se množé. Ta reč gre le vedno naprej.

Večina časnikov, posebno velikih, pa je protikatoliška. Mislimo si lahko, ako v toliki ogromni množini vsak sleherni dan razlivajo po svetu brezverske in brezbožne nauke, koliko škodujejo Cerkvi, krščanstvu, dušam...! Da, za razširjanje hudega, za odpad od Boga, od Cerkve, za pogubljenje duš, ni na vsem svetu pripravnejšega in tudi ne izdatnejšega sredstva, kakor so slabi časniki!...

Po vsem tem je jasno, kako silno potrebno je tem tako številnim slabim časnikom, tem tako mogočnim zaveznikom pekla, nasproti staviti in na vso moč podpirati katoliško časopisje! — Žalibog, da je katoliško časopisje skoro povsod revnejše od protikatoliškega po številu časnikov samih in po številu naročnikov. Temu so krivi mnogokrat katoličani sami, ki podpirajo protiverske časnike, — redé gada na svojih prsih.

Pri nas Slovencih je v tem oziru boljše kakor marsikje drugod. Katoliški časniki so pri nas deloma vsaj na tisti stopinji, deloma pa mnogo mnogo boljši in bolj razširjeni, kakor slabi. Pri vsem tem pa slabi časniki tudi pri nas še nepregledno veliko škodo napravljajo. O tem bi se dalo mnogo pisati; a stvar je znana, in zavedlo nas bi predaleč.

Jasno je: Katoliško časopisje moramo z vsemi silami podpirati

in tudi moliti, dato orožje zmaguje v boju zoper sovražnike cerkve božje

Za mesec februar: Učenje krščanskega nauka.

Morebiti boste rekli, da to pa pač ni nič novega in nič posebnega. Da, nič novega in nič posebnega, — in vendar, kako potrebno za naše čase! Zakaj, če vidimo, da dandanes ljudje tako zelo odpadajo od Kristusa in obračajo Cerkvi hrbet, je prvi in glavni vzrok: nevednost v verskih rečeh. Nevednost — pravi pregovor — je mati vseh hudobij. Vsak se čuti poklicanega dandanes govoriti o verskih rečeh, po svoje jih presojeti, kritizirati in zabavljati, ne da bi razumeli to, o čemer tako širokočustno govore. Ravno tisti, ki se s svojo učenostjo najbolj ponašajo, so o verskih rečeh silno nevedni.

Pa tudi na kmetih — kakšen razloček med nekdanj in sedaj! Kadar pridejo ljudje k velikonočnemu izpraševanju, se nekateri starejši ljudje čudno dobro odrezujejo in odgovarjajo, dasi je minulo že 20, 30 ali več let, kar so se tega učili. Od teh, ki so ravnokar iz šole izostali, ne izveš niti četrтинke tega. Mnogi ne znajo ne enega odgovora iz katekizma več pravilno povedati. Čem več se tlači mladim ljudem v glavo potrebnega in nepotrebnega, tem manj prostora je notri za — najpotrebnejše. Taki mladi ljudje gredó potem po svetu, tako slabo podkovani v verskem prepričanju, tako slabo oboroženi zoper nevarnosti med svetom! Ni čudno, da se jih toliko potopi v morju brezverstva!

Naj zadostujejo te male vrstice v dokaz, kako živa potreba je v naših časih učenje krščanskega nauka.

Katekizem podedoval.

Neki sin je bil svojemu očetu zelo nepokoren in ga hudo žalil. To je izvedel njegov stric, ki je bil zelo bogat.

Bogati stric umre. Stričnik, (nepokorni sin svojega očeta), hiti brž k smrtni postelji svojega strica, in po smrti se seveda najprej pobriga za njegovo oporoko, meneč, da bo, kot najbližji sorodnik, večino stričevega premoženja

njemu pripadel. V oporoki pa mu je zapuščal umrli stric — 30 krajcarjev, s katerimi naj si kupi katekizem, da se iz njega nauči dolžnosti, ki jih ima do svojih starišev.

Bi bilo še marsikateremu stričniku treba takega volila, da bi se naučil zapovedi božje: Spoštuj očeta in mater, če hočeš, da ti bo dobro!

Dve pesmi za odpevanje k litanijam Jezusovega imena.

I.

p Andante. *mf* *f*

Te - bi o Je - zus, ho - čem ži - ve - ti, Je - zus, Te - bi u - mre - ti že - lim.

II.

p Andantino. *mf* *f*

Sla - dko Je - zu - sa i - me Vsi ze - mlja - ni naj ča - sté

Kot ne - be - žča - ni sla - vé Je - zu - so - vo i - mel

Marijina družba in ples

Predpust je. Vse govori o plesu; recimo tudi mi katero v njem!

„Če vstopim v Marijino družbo, ne smem plesati. Zakaj je družba tako stroga? Saj je ples čisto nedolžno veselje. Vse žive stvari se vesele, zlasti v mladosti; mladenič in dekle pa naj bi se držala kakor kak puščavnik!“ Tako in podobno se sliši ugovarjati tuintam zoper Marijine družbe.

Če nedolžna jagnjeta veselo poskakujejo po travniku, je to gotovo prav nedolžno veselje. A še pri tem se je bilo, kakor se bere v šolskem berilu, neko nepokorno jagnje, ker je skakalo zoper materino voljo po bregu, zlomilo drobno nožico.

Kdo se bo pohujšal nad veselimi otročiči, ki jim v cveteči prirodi srce prekipeva, da od radosti poskakujejo?

Kralj David je plesal pred skrinjo zaveze, ko so jo nesli v slovesnem sprevedu na sijonsko goro. Kakšen pa je bil ta njegov ples? Poln pobožnih čustev, poln notranjega ognja božje ljubezni in gorečnosti za božjo čast je prepeval svete pesmi (psalme), jih spremljal s citrami ter je grede od duhovnega veselja poskakoval. Kaj ima pa Davidov ples skupnega z današnjimi plesi? Ali pleše današnja mladina zaradi pobožnosti, v čast božjo?

Seveda, sam na sebi bi ples ne bil nič napačnega, ako bi ne bilo drugega kakor poskakovanje, bodisi že bolj ali manj pravilno. Ako odrasli mladenič po poti gredé spodobno poje ali žvižga ter celo časih poskoči, če se mu zljubi, kdo bo v tem iskal kaj grešnega? Kaj drugega pa bi bilo, ako bi imel tudi dekle za par ter bi nespodobno prepeval in z dekletom razuzdano poskakoval.

Recimo še več. Ako bi bili ljudje nedolžni in čisti, kot angelji ali jagnjeta in nedolžni otroci, bi bil tudi njihov ples nedolžen. Ples je tak, kakršni so plesavci. Ljudje narode, da je ples slab, nevaren ali celo grešen.

Poglejmo k našim bratom po jeziku, Srbom in Bolgarom. Splošno se priznava, da je pri teh narodih v visoki veljavi dekliška čast in neomadežanost. Ali tudi plešejo? Tudi, a njihov ples se loči od naših plesov kot dan od noči. Čujte, Bolgari in Srbi plešejo svoj „horo“ ali „kolo“ ne po parih, ampak ločeni po spolih, mladeniči skupaj, dekleta skupaj; ne po dva in dva, ampak v velikih skupinah; ne po noči ampak po dnevu, očitno pod nadzorstvom; ne pijani ampak trezni. Prijatelj, ali priznaš zdaj, da je to nekaj drugega? Popolnoma dostojni in spodobni so plesi tudi pri Malorusih v Galiciji, tudi ondi brez pijače, samo po dnevu.

Nepokvarjeni narodi imajo nepokvarjene nedolžne plese. Ali se ti nikdar ne stori milo, ko vidiš igrati se nedolžne otroke? Ali ti ne govori otroško oko kakor v srce segajoča pridiga o lepoti nedolžnosti, kakor sladka pesem o miru in sreči? Toda zastoj je zdihovati, otrok ne postaneš nikdar več, in če odrasle učiš, naj se igrajo kot otroci, govoriš gluhim ušesom.

Tako je tudi s plesi. Otroški narodi so imeli tudi otroško nedolžne plese. Cerkev je bila zadovoljna, da ni bilo nevarnosti za nramnost, za krščansko življenje. Kolikor bolj so se ljudstva vdala v tej ali oni dobi mehkužnosti, razuzdanosti, razkošnosti, toliko slabši so postojali njihovi plesi. Ob času, ko je bila mo-

gočnost starega rimskega cesarstva na vrhuncu, je že začel narodovo moč izpodjedati črv splošne popačenosti. Zato pa so tedanji rodoljubi ples

preganjali kot dušno kugo. Z ljudstvom vred se je bil izkvaril tudi ples. A. J.

(Dalje.)

Zopet trije!

Zadnjič smo povedali, da je preobila pijača to leto že tri nenadoma spravila na oni svet, več pa da se jih je drugače ponesrečilo v pijanosti.

V teh štirinajstih dneh imamo zopet tri žalostne slučaje in nasledke pijanosti. Niso sicer vsi trije dotičniki mrtvi; — dosti, da je eden! (Imen ne bomo imenovali, ker ne pišemo samó zato, da bi radovednost bravcev nasitili; nam je dosti, da povemo dogodke) V Skofji Loki je neki delavec zmrznjen obležal. V Bitnju pri Kranju so nekega fanta, ki je bil

menda sam pretepač, smrtnonevarno oklali. V Preski je neki pijanec hotel svojo ženo umoriti. Le s težavo sta ga s hčerjo premagale. V velikem mrazu je reva hitela bosa do soseda, klicat na pomoč.

Niso še štirje tedni tega leta minuli, že imamo (samó na Kranjskem) štiri mrtve in precejšnjo število — zaklanih!!!

Kakó dolgo bomo še mirne in mrzlo gledali te krvave, grozne prizore?! — —

S težavo rešena.

Pričujoča zgodbica ni izmišljotina, ampak kar se v nji pripoveduje, se je zgodilo resnično. Oseba, o kateri se tu govori, je sama naročila na smrtni postelji, naj se njena dogodba objavi — v poduk in svarilo drugim. Samó kraj in pravo ime je zamolčano.

Metka je bila zelo vneta družabnica v naši družbi. Dasi siromašna in jako slabega zdravja, ni vendar nikoli zamudila družbenega shoda. Celo v najslabšem vremenu je prišla, dasiravno so ji druge branile, da naj ne hodi, ker si utegne s tem še bolj izpodkopati rahle zdravje; a ona je vselej odgovorila: „Jaz grem, pustite me, saj to je edino moje veselje!“

Metka je bila torej zelo vneta Marijina hčerka. A Bog ve, kaj jo je tako zelo težilo: vedno je bila videti žalostna in potrta. Njene oči so zrle takó proseče in tako otožno, da se je zdela vrstnicam kakor da kliče iz njih njena duša: „Usmiljenje, usmiljenje! Oh usmilite se me vendar, vi dobri ljudje, in molite zame, ubogega Marijinega otroka!“

Za Božič je priredila družba lepo slavnost. Mej drugimi točkami je bila na sporedu tudi pesem: „Ljuba duša, vstani že!“ — Metka je

poslušala to pesem, kakor pravimo, z ustmi in ušesi, in tako so ji šle besede v srce, da so ji kar zaigrale solze v očeh, ki se jih je skrivaj brisala. Ko pa čuje poziv: „Vstani, vstani, duša že in pojdi k Leninu!“ in ko ji pride pred oči lepa podoba Zveličarjeva, ki kot dober pastir skrbno išče izgubljene ovčice svoje, ki so zašle mej trnje in ne morejo do njega, tedaj ji pretrese dušo in telo, obledi in kar tresti se začne. Tovarišica, ki je stala poleg nje, opazi Metkin obupni obraz in ji šepne na uho: „Metka, tebi je slabo, pojdiva na zrak.“

Metka se krčevito oprime tovarišice za roko, besede ni mogla spraviti z jezika, in obe izgineta neopazno iz sobane. Temotni mostovž, kamor sta prišli, ju ni motil. Tamkaj na steni je visela slika „Vedne Pomočnice“. Pod to sliko se zgrudi Metka, si zakrije obraz in med zadušljivim ihtenjem kliče vsa iz sebe: „Usmili se me, oh usmili se me, uboge grešnice, nevredne tvoje hčere, o Marija!...“ Dobra tovarišica začne jokati. Za nekaj časa pa prime Metko za roko, pogleda je zaupljivo v solzne oči ter ji začne prigovarjati: „Metka, lepo te prosim, umiri se; saj je Bog usmiljen in rad

odpusti, če ga skesano prosimo.“ Metki pa se izvijejo iz prsi obupne besede: „Oh, jaz nisem vredna odpuščanja, jaz sem zavržena pred Bogom; že 14 let nevredno prejemam svete zakramente.“ Tako je rekla in se začela tresti. Dobra tovarišica pa ji je rekla: „Metka, pojdiva v cerkev, Marija bo pomagala.“

Šli sta. — Pred Marijo sta goreče, vdano molili. In žarki, ki so lili z Marijinega milega obraza, z Marijinih milostljivih rok, so zadeli ob bolesti polno, izmučeno srce Metkino, ob njeno krvavečo rano. In ubogemu Marijinemu otroku se je zazdelo, da je uslišana nje vroča prošnja.

„Metka, ti je bolje?“

„Bolje, a zdrava še nisem; toda še danes bom ozdravela, Marija mi tako govori, Bog je usmiljen...“

Od prvega sv. obhajila je nesrečno dekle sv. zakramente božjeropno prejemala, ker se ni mogla nikdar toliko premagati, da bi bila povedala en smrtni greh. Štirinajst let je tako živela in to jo je razjedalo. Zнала je varati tudi svojega spovednika, ki ji je dovolil, celo večkrat na teden sv. obhajilo prejeti. — In to je sedaj dekle razodela svoji tovarišici. Metka je tudi povedala, do katerega duhovna edino bi imela zaupanje, da bi mu mogla to povedati.

Duhovnika so poklicali in nesrečnica se je spovedala. Toda satan svoje žrtve ni hotel tako brž iz krempljev pustiti. Tudi sedaj jo je premagala sramežljivost in greha ni povedala(!) Z novim božjim ropom se je vrnila iz spovednice...

Toliko odkritosrčna je vendar bila, da je to zopet svoji prijateljici povedala. Pa če bi tudi ne bila povedala, bralo se ji je na obrazu.

Po dolgem prigovarjanju šla je zopet k spovedi, da bi svojo krivico poravnala. A glej, tudi drugič ni storila drugače; greh je zopet zamolčala! —

Človek bi mislil, da je kaj takega nemo goče; a kdor pozna človeška srca in človeško slabost, vé, da je tudi to mogoče. In podobni, če ne enaki slučajji se žalibog večkrat ponavljajo, kakor si mislimo.

Kaj začeti z nesrečnim dekletom? Vsa strta

od notranjega trpljenja, a greha ni mogla iz sebe spraviti! — Njena prijateljica se v goreči prošnji obrne do Marije, naj bi ona pomagala moč satanovo steti. Potem pa svetuje Marjeti, naj oni greh, če ga povedati ne more, zapiše na listek in izroči spovedniku.

In tako se je tudi zgodilo. Slednjič je bil vendar led prebit. in milost božja je zmagala.

Po dolžih letih grešnega življenja in notranjega trpljenja se je Marjeta enkrat prosto in veselo oddahnila, in sedaj prvič vredno prejela svojega Boga. Uživala je zopet mir in prijateljstvo božje.

Prihodnjo nedeljo Metke ni bilo pli shodu. In ko se poizvedovali po nji, so izvedeli, da se ji je pred par dnevi vlila kri, in da zdravnik nima upanja z njo. Ko so jo vprašali, če je sedaj mirna, odgovorila je, da popolnoma mirna, samo to jo žali, če bo umrla, ker ne bo mogla več pokore delati za svoje velike grehe. Ko so ji pa povedali, da najboljša pokora njena bo ta, če popolnoma vdano sprejme smrt iz roke božje, jo je to zopet zelo potolažilo. Bolezen pa je naglo napredovala in izpodjedala šibko življenje.

Na dan svoje smrti zjutraj je prosila, naj ji denejo okrog vratu Marijin trak, v roke pa križ in podobo lurske Matere božje. Kmalu nato je pogledala smehljajoča se proti vratom in zaklicala: „O, kakó lepo! O mati, kl bi vi videli, kar jaz vidim!“

Na to se je sklonila v postelji pokoncu, udarila se močno po prsih in klicala: „O, Jezus, bodi mi milostljiv, O Jezus bodi mi usmiljen, o Jezus, odpusti mi moje grehe!“; nagnila je glavo in bila mrtva. — —

Zares čudna prigodba! Ne pripovedujemo je, da bi tudi drugi predrzno zaupali: češ, glej z enim mahom je vse pri Bogu poravnano; torej lahko tudi jaz zamolčujem in odlašam, se bo že še naredilo! Čudno pa je v resnici božje umiljenje, ker res kar na mah pozabi na dolgoletna žaljenja in izkazuje še posebne milosti svojemu žalivcu. Morebiti pa je bilo pri tem dekletu to v plačilo za njeno zvestobo, ker je tako zvesto obiskovala Marijine shode.

Sola krščanske popolnosti.

Ker imamo letos nekaj novih naročnikov, torej tudi nekaj novih šolarjev, ki še niso hodili v našo „Sola popolnosti“, katero smo lansko leto imeli, zato naj tem novim in starim šolarjem na ljubo — še enkrat podamo začetne pojme o krščanski popolnosti. Pri tem bomo vzeli za podlago prav dober spis o krščanski popolnosti, ki ga je nedavno prinesel „Škofijski list“ (za ljublj. škofijo) iz peresa nekega mladega gospoda. K temu bomo pa še marsikako pojasnilo dodali.

in sv. obhajilu, ali da se celo bičamo in nosimo spokorne pasove; ravnatoko ni popolnost v tem, da se natančno držimo privajenih dobrih del (recimo vse bratovščine obmoliti ali pa tudi bolnike obiskavati itd.) Vse to je pač zelo dobro in deloma tudi neogibno potrebno. A popolnost še nikakor ni, marveč to so le pripomočki k popolnosti.

Še manj je popolnost v tem, da čmerno hodimo, s sklonjeno glavo, se za nikogar ne zmenimo itd.; ravnatoka nima posebnost v ob-

Darovanje Jezusa v templju.

Kaj je krščanska popolnost? Na to vprašanje se da na več načinov odgovoriti, ki so si pa seveda bistveno enaki. Prav dobro povedano pa je tako-le:

Popolnost je v tem, da po besedah svetega Pavla slečemo starega človeka ž nje govim samoljubjem in oholostjo, in oblečemo novega, prenovljenega po Kristusu, polnega ljubezni do Boga in polnega preziranja do samega sebe. Kratko: Popolnost je v tem, da Boga nad vse ljubimo, sebe pa preziramo in zatajujemo.

Torej popolnost ni v tem, da velike molimo, da se peštime, da hodimo pogoste k sv. maši

leki, heji in obnašanju nič opraviti s popolnostjo. Kajti to še pripomočki popolnosti niso, ampak osodepolne zmote, ki nas le odvrčajo od popolnosti.

Imejmo dobro pred očmi, kaj popolnost je in kaj popolnost ni!

Mnogi, mnogi na take postranske reči, ki se — če jih prav porabljam — same pota do popolnosti, ne pa popolnost sama, stavijo vse svoje zaupanje, vse nanje zidajo, na glavno stvar pa pri tem popolnoma pozabijo, namreč, da bi sebe zatajili, poniževali, svoje samoljubje zatrli.

Pe mestih na primer hodi veliko oseb več-

krat na teden k sv. obhajilu. Mnogi izmed teh se gotovo resno prizadevajo, da bi na poti popolnosti vsestransko napredovali, dosti jih je pa tudi, ki nimajo nobenega pravega pojma o popolnosti, ampak samo po številu sv. obhajil merijo in tehtajo svojo pobožnost: Kolikor večkrat — toliko bolj pobožen. Zraven so pa morda polni samoljubja; zatajevanje, zlasti pa poniževanje, jim je tuje.

Torej Boga nad vse ljubiti, sebe pa kar moč zatajevati, prezirati, v nič devati, to je popolnost.

Mi smo namreč od narave polni samoljubja. To samoljubje ni nič drugega kakor tisto splošno nagnenje k slabemu, kateremu smo vsi podvrženi. To nagnenje k slabemu se suče le okolu lastne osebe. Pri vsakem grehu in vsaki slabosti želi človek le sebe zadovoljiti, sebi ustreči, svojo voljo izpolniti: jaz to hočem, jaz želim, jaz sem rekel, da bi jaz kaj veljal itd., okolu tega se suče vse naše mišljenje in čutenje, četudi se tega vedno ne zavedamo. To samoljubje, ali tu ljubi „jaz“ je malik, ki sedi na tronu sredi našega srca,

in takorekoč svoj tron nasproti postavi tronu božjemu. Čem bolj smo mi polni sami sebe, čem bolj sami sebi dopademo, sami sebe iščemo, in hočemo, da bi se nam dobro godilo in da bi le naša veljala, — tem manj veljave, tem manj oblasti nad nami, tem manj časti, tem manj ljubezni ima od nas Bog. Čem bolj pa mi sami sebe dol potlačimo, svoj prestol ponižamo, tem bolj raste prestol božji: veljava, čast in ljubezen božja v nas.

Vidite torej, da sta si samoljubje in pa ljubezen božja nasprotna, kakor dva konea tehtnice: čem bolj gre eden kvišku, tembolj drugi navzdol in narobe. Kolikor torej sebe zatajimo in preziramo, toliko ljubimo Boga. Prav to je povedal Jezus s besedami: Kdor hoče za menoj priti, naj zatajuje sam sebe.

Prihodnjič bomo bolj natanko povedali, v čem in kako se to nesrečno samoljubje najbolj razodeva, kje in kako ga je torej treba zatirati.

Zaenkrat pa imate, bogoljubne duše, dosti premišljevat o tem, kar smo danes povedali.

Odpor katoličanov.

Podli napad na zakrament presv. Rešnjega Telesa je zbudil avstrijske katoličane, da so začeli premišljevat, kam pridemo, če bo časopisje tako grdilo nam katoličanom najdražje svetinje. Že v par številkah „Bogoljuba“ smo poročali, kako odločno so nastopili dunajski katoličani proti zadnjemu napadu na presveti zakrament. 9. jan. so sklicali vrli Dunajčani velikanski shod v ljudsko dvorano na magistratu. Pet tisoč najboljših katoličanov je dalo duška svoji ogorčenosti. Več tisoč katoličanov je moralo oditi, ker niso dobili prostora. Iz vseh avstrijskih dežel je prišlo 750 pritrjevalnih brzojavk. Dnevni red je bil: Ali smo katoličani res brezpravni v Avstriji? Udeležence je pozdravil baron Wittinghoff-Schell. Baron Walterskirchen, član gosposke zbornice, je otvoril shod. Leta in leta je rekel, smo priče, kako se psuje in zasramuje vse, kar je katoliško. V časopisju in v državnem

zboru se je zasramovala armada in vladarska hiša. A neki učitelj se je predrznil, da je v deželnem zboru zasramoval najsvetejši Zakrament. Njegov zgled je posnemalo nesramno liberalno časopisje. In to se je zgodilo brez vsake kazni v državi, katere vladar Rudolf Habsburški ni hotel več zasesti konja, ki je nosil presveti Zakrament, češ da ni vreden več zasesti tega konja. — Za njim je govoril poslanec, baron M e r s e y. Ta je dokazoval, da celo protestantje niso edini v nauku glede sv. evharistije in da mnogi njihovi učenjaki obžalujejo, ker se je odpravila daritev sv. maše, sv. izpoved in redovi. Ob dunajskih zidovih — tako je končal ta govornik — so podlegli Turki in tudi novodobni nasprotniki katoličanstva ne bodo zavzeli Dunaja. — Poslanec dr. P o r z e r je rekel, da so se nasprotniki pokazali v pravi luči in da se ne bore več proti „klerikalizmu“, temveč proti katoliški Cerkvi.

Dolžnost države, ki pobira od nas davke, je varovati katoličane. Toda država, ki vpliva na volitev papeža, kj hoče imenovati škofe in v svoji upravi oskrbovati cerkveno premoženje tako, da se Bogu usmili, nas ne ščiti. Židje in protestantje smejo sami upravljati pokopališča in s tem denarjem grade cerkve, katoličani tega ne smemo. Zadnji čas je bila napadena nerazdružljivost sv. zakona. Toda državni pravnik ni zaplenil časopisa, najbrže se je strinjal s to pisavo in bil je celo povišan v službi. — Voditelj krščanskih delavcev občinski svetnik Kunšak je pozval navzoče, če ne bo vlada ščitila katoliških čuvstev, naj to støre katoličani sami. Zadnji je govoril vrli dunajski župan dr. Lueger. Rekel je: Katoličani avstrijski morajo skrbeti z vztrajno agitacijo, da pribore izgubljena mesta, ki bi jih ne bili izgubili nikdar, ako bi bili pravočasno delali. Katoličani si moramo priboriti občinske zastope, deželne zборе in končno državni zbor! Imeti moramo mež, ki bodo imeli pogum zastopati koristi katoliškega ljudstva. Ne smemo trpeti sodnikov, ne uradnikov in tudi ne ministrov, ki niso z nami in za katoliško ljudstvo. — S tem prelepim shodom pa ni še vse končano. Dan na dan prihajajo v prvostolno mesto iz vseh katoliških dežel avstrijskih poročila, ki dokazujejo, da ljudstvo obsoja nesramne napade na sv. vero in da s spravnimi sv. obhajili in pobožnostmi zadošča za ta sramotenja. Svojo katoliško zavest so prav lepo pokazali na praznik

presv. Imena Jezusovega solnograški katoličani. Ta dan so v ondotni stolnici obhajali spravno pobožnost. Še nikdar ni bilo cel dan zbranega toliko občinstva v stolnici kot ta dan. Ob 7. uri je pridigoval in nato daroval spravno službo božjo pomožni škof dr. K a l t n e r, po sv. maši je pristopilo k sv. obhajilu nad 2000 vernikov. Popoldne ob 3. je bil zopet govor. Stolnica je bila zopet polna. Prišla so razna društva z 20 zastavami, redovna in svetna duhovščina iz mesta je bila polnoštevilno navzoča. Po pridigi je vodil kardinal K a t s c h t h a l e r procesijo po cerkvi in nato je odmolil litanije presv. Srca Jezusovega. Enake spravne pobožnosti so se vršile tudi po mnogih drugih mestih. Kaj pa pri nas na Kranjskem? Ali nimamo tudi mi liste, ki dan na dan grde in pišejo zoper vero? Vi vsi jih poznate. Kako naj se ubranimo teh napadov? Naše mnenje je to, da je najuspešnejša bramba opustitev takih listov ter razširjanje in podpiranje katoliškega časopisja. Če bodo liberalci uvideli, da se katoličani ne marajo naročiti na časopise, ki žalijo njihovo prepričanje da ne marajo hoditi v gostilne in trgovine, ki so naročene na take liste, bodo pa drugače pisali. Krivi so tisti, ki tako časopise podpirajo. Bodi to protestno gibanje dunajskih katoličanov tudi za vse katoliške Slovence znamenje k splošnemu odporu proti brezverskemu časopisju. In sedaj v novem letu je najprikladnejši čas za to.

—r.

Katoličani in druga verstva.

Vseh ljudi na zemlji je 1540 milijonov. Katoličanov je 270,505.922, torej šesti del vsega prebivalstva. Pet šestin ljudstva sedi v smrtni senci zunaj edinozveličavne sv. katoliške

Cerkve. Sv. Ludovik, francoski kralj, je večkrat po cele ure zahvaljeval Boga za to veliko milost, da je katoličan. Zahvaljujmo ga tudi mi posebno s tem, da molimo večkrat posebno

pri skupni večerni molitvi za spreobrnjenje tvoje ime.“ Semtrtje darujmo sv. obhajilo za nevernikov. Posebno mislimo na te pri Očenašu, ko izgovarjamo besede: „Posvečeno bodi krivoverce in pogane, da tako tudi doma sodelujemo z misijonarji križem sveta.

Podpirajmo misijone!

Molimo za razširjenje sv. vere in kdor more, naj podpira to veliko dobro delo tudi denarno. Koliko store v tem oziru drugi narodi! „Društvo za razširjenje sv. vere“ izkazuje v svojem letnem poročilu znesek 6,237.005 kron, ki se je nabral po dobrodelnih rokah. In sicer je dala Francija K 3,508.358 54, Nemčija K 728 148 38, Združene države K 462.517·70, Bel-

gija K 340.359 53, Italija K 329 329·29, Španska K 150.803 99, Anglija K 147 306·15, Švica K 98.011·68, Holandska K 68.481·60, Mehika K 57.106 64, Grška K 73.722·45, Avstrija kron 42.927 68, Luksenburg K 32.070·19. Iz tega je razvidno, da v Avstriji primeroma prav malo storimo za misijone. Pomnežimo torej svoje gorečnost!

Koreja.

Kdo ne pozna te dežele? Saj se je v zadnjem času toliko pisalo o njej.

Koreja šteje danes 60.000 katoličanov. V glavnem mestu Seulu imajo lepo cerkev posvečeno „brezmadežni Mariji“. V cerkvenem oziru je priklopljena misijonskemu okrožju za južno Japonsko. Misijonarji popisujejo Korejce kot ljudstvo zelo dovzetno za resnice Jezusa Kristusa. Poglejmo le par zgledov. V mestu Kojzanu je živel zgleden katolik Kuen-Ajapit. Njegova sestra je bila poročena s trdovratnim poganom. V srcu želi postati učenka Kristusova. Nima pa priložnosti poučiti se v sv. resnicah, posebno še, ker ne zna brati. Skrivaj uide možu in prihiti v družbo kristjanov. Pogovarja se z njimi večkrat pozno v noč in tako jo prevzame krščanska resnica, da se ne misli sploh ne več povrniti k svojemu možu. Mož skrbi in pošlje za njo starejšega sina. Žena obljubi, da se povrne le pod pogojem, ako jo bo sin naučil brati, da se more tako še natančneje poučiti v krščanskem nauku. In res šestdesetletna mati

se nauči brati in najljubše berilo ji je katekizem.

Spomladi se dá krstiti in ž njo tudi vsi otroci. Mož ostane sicer pogan, vendar ne brani svoji družini izpolnjevati krščanskih dolžnosti.

Kaj zamore dobra mati!

Š e e n z g l e d !

V Solmoronu se začne žena z možem učiti katekizma. — Mož se kmalu naveliča. Žena vztraja, rekoč: „Kar smo začeli, končajmo! Zakaj si pustil? Glej, slabotna ženska sem in vendar odjenjam pa ne.“

In kaj stori? Naprosila je svoje sosede kristjane, s katerimi je hodila skupaj po vodo, da so jo pri vodnjaku poučevale v verskih resnicah. — Kako veselje za celo hišo, ko pozneje pridobi moža in tudi starega očeta, da vsi trije prejmo sv. krst!

Koliko priložnosti imamo mi, poslušati besedo božjo! Ali nas ne osramote tudi v tem oziru pagani?

Fra Grgo Martič. V soboto 14. t. m. je v bosenskem samostanu Kreševu zapel diamantno sv. mašo eden najzaslužnejših mož na našem jugu, plemeniti frančiškan Fra Grgo Martič. Mnogobrojnimi častilcem se pridružujemo tudi mi, kličeč mu: Na mnoga leta!

Avstrijska romarska vlaka v Rim in Lurd. Bratovščina sv. Mihaela na Dunaju pripravlja poseben romarski vlak, ki bo odšel 22. marca v Rim. Romarji se bodo mudili v Padovi, Loreto, Asisi in šest dni v Rimu. Vožnja za I. razred stane z vso drugo oskrbo 420 K, v II. razredu 286 K in III. 184 K. Oglasi za to romanje se sprejemajo samo do 19. februarja. Kdor se hoče udeležiti romanja, naj to naznani na naslov: Odbor romarskega vlaka. Dunaj, I okraj. Singerstraße 18 — Iz Linca odide 15. maja romarski vlak v Lurd. Romarji se bodo mudili 24 ur v Lionu in štiri dni v Lurdu, da se tu odpočijejo od dolgega potovanja in da bo omogočeno duhovnikom brati sv. mašo v lurški votlini, kar je v slabem vremenu nemogoče. Oglase sprejema do 15. marca tiskovno društvo v Lincu.

Blaženi Marko Križevčan. 15. t. m. so v Rimu v cerkvi sv. Petra proglasili za blaženega Marka Križevčana. Svečanosti so prisostvovali kardinali in prelati, hrvaški škofje Posilovič, Drohobecy, Palunko ter razna hrvaška odposlanstva. Ob pol štirih popoldne je prišel v cerkev sv. oče, da počasti novega blaženega. Navzočih je bilo 21 kardinalov ter avstrijski poslanik. — V soboto je papež sprejel hrvaške škofje v Vatikanu. Nadškof dr. Posilovič je imel nagovor, v katerem je naglašal spoštovanje Hrvatov do sv. Stolice. Papež je odgovoril, da priznava zasluge Hrvatov ter jih zagotovil svoje naklonjenosti in ljubezni; posebno da ga veseli vdanostni dar

hrvaške mladine. Hrvatje so govor sv. očeta pozdravili z viharnimi „živijo“-klici. — Poleg Marka sta bila proglašena za blažena še ogrska mučenca Štefan Pongrac in Melhijor Grodecus.

Francoski kardinal Rihard je izdal posebno pastirsko pismo, v katerem zapoveduje javne molitve, da Bog odvrne preganjanje od sv. Cerkve. 22. t. m. so se vršile v Parizu razne pobožnosti, katere je opravljal sam kardinal Rihard. Med drugimi molitvami se bode odslej po povzdigovanju trikrat poklicalo na pomoč prevsveto Srce Jezusovo, da se usmili preganjane sv. Cerkve. Tudi se bodo sv. obhajila darovala v ta namen.

Combov padec. Francoski ministrski predsednik Combes, ki je toliko udarcev prizadjal sv. Cerkvi, je bil prisiljen pretečeni teden podati ostavko in se umakniti od ministrstva. Lastni pristaši so ga bili začeli puščati na cedilu. Predno je odstopil, pokazal je svoje strupeno sovraštvo do cerkve z odlokom, s katerim se zatvori 466 kongregacijskih zavodov. Za časa njegove vlade se je zaprlo nad 14.000 katoliških učnih zavodov. Njegov naslednik bržkone ne bo mnogo boljši. Dokler se ne bodo francoski katoličani združili v eno bojno vrsto ter nastopili složno pri volitvah za katoliške može, toliko časa ni upanja, da se obrne na bolje.

Stavka ob Ruhri. Nad 200.000 premozarjev stavka v premogokopih ob Ruhri, med temi je nad 50.000 krščansko-socialnih delavcev, mnogo raznih Slovanov, ter med temi lepo število Slovencev tudi iz Kranjske. Katoliški listi se potegujejo za pravice delavcev, dočim po stari navadi liberalni listi pišejo proti delavcem. Nadškof v Kolinu je krščanskemu strokovnemu društvu rudarjev

podelil tisoč mark za one rodovine, ki trpe revščino. Vse pošteno misleče prebivalstvo obsoja brezsrčne podjetnike.

Pretep v Betlehemu. Že dalj časa se trudijo razkolni Grki, da bi izpodrinili katolice iz svetih krajev. Pred letom so jih napadli v Jeruzalemu, letos v grški božični noči pa v Betlehemu. Zoper prepoved patra kustosa je dovolil francoski podkonzul Grkom iti v sprevedu po stopnicah, do katerih nimajo pravice. Zato je nastal prepir, pri katerem sta bila ranjena dva frančiškana.

Duhovnika so umorili. Iz Curiha v Švici je prišlo poročilo, da so neznani zločinci umorili vikarja Adamerja. Nekdo je prišel po noči k njemu in ga prosil, naj gre takoj obhajati nekega na smrt obolelega človeka. Vikar se je takoj napetil. Drugo jutro ob 6. uri so ga našli na potu v bližnjem gozdu mrtvega. Ležal je na hrbtu, klobuk in palica poleg njega. Krogla mu je zdrebila očala in je ostala v glavi. Morilec najbrže ni imel časa,

da bi ga popolnoma oropal. Pustil mu je v žepu nekaj denarja in tudi posodico s sv. oljem. Zlato posodico s sv. hostijo, uro in denarnico mu je odnesel. — Neznani zločinec je zahteval najprvo župnika za bolnika, ker je upal, da bo pri tem več denarja našel, a ker tega ni bilo doma, je šel Adamer. Zločinca še niso zasačili.

Zmrznjeni redovniki. Iz Brescija se poroča: Pred nedavnim časom se je naselilo v nekem starem, na pol podrtem samostanu, ležečem v Alpah okoli sto redovnikov trapistov, katere je izgnala brezverska francoska vlada. Poslopje je bilo zelo slabo zavarovano pred vetrom in mrazom. Ubogi trapisti so morali pretrpeti veliko mraza. Mnogo jih je obolelo, drugi so skušali po mnogem trudu nekoliko zakrpati raztrgano streho in zamašiti okno z deskami. Kljub tem varnostnim napravam so našli 7. t. m. tri trapiste zmrznjene v celicah.

Duhovske zadeve s Koroškega. Župnijo Grebinj je dobil g. Cvetko Kramar, kanonik v Velikovcu, župnijo Št. Jurij na Vinogradih g. Vinko Poljanec, provizor ravnostam. Na župnijo Črneče je bil 8. t. m. slovesno umeščen ondotni provizor g. Josip Zeichen. Umrl je v Trbižu g. Matija Kues, dekanjski upravitelj in župnik, star 55 let. Naj v miru počiva! — Obletnico po pok. msgr. Andrejem Einspielerjem bodo praznovali celovški Slovenci dne 26. t. m. Ob 7. uri bo sv. maša v cerkvi sv. Duha.

Duhovske vesti s Štajerskega. Župnik na Svičini g. p. Rudolf Vagaja je na lastno prošnjo odpoklican v samostan Admont. Benediktinec p. Walter Smidt pride za kustosa

v ljubljanski deželni muzej. Za provizorja na Svičini je imenovan ondotni kaplan g. Matej Meznarič.

Obolel je nevarno g. Lovro Grjol, župnik v Velikih Laščah. Priporoča se v molitev!

Umrl je v Zatičini na Dolenjskem po kratki bolezni 21 t. m. v 81 letu starosti velečastiti g. Franc Čebular, častni kanonik tržaške škofije, konzistorialni svetnik, dekan in župnik v pokoju. Deloval je zadnja leta na Opčinah pri Trstu. Pred letom se je naselil v svoji rojstni vasi v Zatičini, kjer ga je poklical Gospod k sebi. Pokopan je bil v ponedeljek. — V Branici je umrl g. Kristijan Stibilj, kurat v starosti 34 let. Naj v miru počivata!

Katoliško društvo za delavke je ob-

hajalo na praznik presv. Imena Jezusovega svoj društveni praznik. Članice tega društva so imele v cerkvi sv. Jakoba sv. mašo z govorom, ki ga je govoril društveni podpredsednik gospod Smolnikar. Zvečer so priredile v društvenih prostorih zabavni večer s petjem in igro. — Dá bi se pod novo zastavo tega društva zbrale vse zavedne katoliške delavke, to je naša želja.

Bolnišnica usmiljenih bratov v Kandiji je razpošiljala XI. letno poročilo. Iz tega je uvideti, koliko dobrega se je v tem zavedu v l. 1904 storilo. Vseh bolnikov od 1. januarja do konca decembra 1904 je bilo sprejetih v bolnico 1672. Ozdravelo jih je 1008, zboljšanih je odšlo 432, umrlo jih je 52. Po veri je bilo 1558 rimo-katolikov, 33 grko-katolikov, 2 pravoslavna in 1 protestant. Vsakdo mora priznati, kako nesebično in človekoljubno delujejo usmiljeni bratje in da je ta zavod res neprecenljiva dobrotá ne samo za Dolenjsko temuč za celo Kranjsko. Zato ga prav toplo priporočamo v podporo vsem kranjskim prebivalcem.

Društvenice sv. Marte so imele 10. t. m. sv. mašo v Križankih ob 5. zjutraj. Med sveto mašo so pele društvene pevke, orgljanje je oskrbel g. Cernić.

Nova deklška Marijina družba se snuje v Ljubljani. V nedeljo ob 3. je bil v križanski cerkvi ustanovni shod. Oglasilo se je dosedaj 42 deklet.

* * *

Iz Križev pri Tržiču. Praznik Brezmadežnega spočetja M. D. obhajal se je tudi pri nas slovesno. Zjutraj pred prvo sv. mašo imele smo dekleta Marijine družbe skupno sv. obhajilo, katerega smo se večinoma vse udeležile. Popoldne po večernicah smo pa imele shod, pri katerem so nam naš skrbni in za Marijino čast vneti gospod župnik povedali veliko podučnega. V nedeljo 11. decembra priredile so pa dekleta Mar. družbe lepo slovesnost. Prvo je bila lepa deklamacija v proslavo Brezmadežne, potem pa krasna igra „Na Marijinem srcu“, pri kateri je bila udeležba v kljub slabemu vremenu velika. Igralke so vse izvršile prav dobro svoje težke in dolge vloge. Bog jim poplačaj njih trud!

Z Rake na Dolenjskem. Dne 1. decembra smo zakopali prvo Marijino hčerko iz naše de-

kliške Mar. družbe, Marijo Šiško. Bila je v življenju tiha in skromna; zato pa smo ji napravili pogreb tako lep, da so bili celo možje ginjeni in rekli, da takega pogreba še ni videla Raka. Udeležile so se dekleta polnoštevilno. Krsto so nosili štirje mladeniči iz Mar. družbe. Na grobu ji je zapel deklški zbor Zabukovčevo: „Na grobu Marijinega otroka“; g. kaplan pa so izpregovorili par besed v slovo. Rajna je želela, naj bi bila dne 8. decembra v nebesih pri skupnem shodu. Njena želja se je izpolnila. Umrta je ravno tačas, ko se je zanjo brala sv. maša za srečno zadnjo uro.

Iz Knežaka (Notranjsko). Dne 25. novembra smo spremile k zadnjemu počitku svojo sestro, pokojno Rozalijo Strle iz Bača. Bila je pokojnica zgled vsem svojim tovarišicam. V družbo se je vpisala med prvimi ter se vedno lepo zgledno obnašala. Bila je vedno ponižna in potrpežljiva, posebno v svoji bolezni, katero je voljno prenašala dolgo časa. Previdena je bila dvakrat s sv. zakramenti za umirajoče. Njene zadnje besede so bile: „Sladko ime Jezus.“ Ker je v življenju rada prejela svete zakramente in vedno goreče čistila Devico Marijo, upamo, da se tudi pri nji v nebesih veseli. K pogrebu jo je spremlilo veliko družbenic s štirimi vencami, katere so ji darovale družbenice. Od farne cerkve na pokopališču smo jo spremili tudi z društveno zastavo. Zapelo se je tudi par lepih žalostink pred hišo in na grobu. V nedeljo po smrti smo pa skupno molile za njo vse tri dele sv. rožnega venca. Letos se je smrt večkrat oglasila v naši družbi, ter nam pobrala pet tovarišic. Vse so umrle v nežnem cvetu mladosti. Blagor njim, se jim vsaj ne bode treba več vojskovati z zapeljivim svetom! Naša družba je precej v dobrem stanu, čeprav se tudi pri nas dobi vmes kakšna napaka, a upamo, da se bode tudi to sčasoma poravnalo.

Iz Gabrovice pri Komnu. Kako naj bi dostojno počastili Brezmadežno ob petdesetletnici tudi mi, skrbelo nas je vedno. Zato smo z veseljem pozdravili nasvet dušnega pastirja, naj bi se Marijin altarček olepšal s kipom lurske Matere božje, da bi tako imeli Brezmadežno Devico vedno pred očmi. Ni mogoče popisati, kaká radost je prešinjala naša srca, ko se nam je vse to uresničilo na praznik Brezmadežnega Spočetja. Ta dan ne izgine iz spomina posebno nam dekletom, ki smo bile tako srečne, da smo nosile belo oblečene

nebeško Kraljico. Med pritrkavanjem novih zvonov, grmenjem topičev in lepo ubranim petjem se je pomikal sprevod po vasi, ki je bila vsa v zastavah in slavolokih. Ginljiv prizor je bil, ko so postavili Marijino podobo na altar v umetno skalno votlino ter v tem hipu zadonela iz vseh grl pesem: „Ti o Marija, naša Kraljica...“! — Nato je v lepem govoru pojasnil prečastiti g. dekan kopenski, kakega pomena je ta slovesnost za našo duhovnijo, ko bo zdaj Marija med nami prebivala. S svojim snežno belim oblačilom in višnjevim pasom bo klicala posebno nam dekletom, če smo jo posnemale v obleki, naj jo posnemamo tudi v njenih najlepših čednostih, čistosti in ponižnosti. Te besede si hočemo k srcu vzeti.

Dobrepolje. V noči od 7. na 8. dec. 1904. je pri nas svojo dušo izdihnil prvi mladenič iz Mar. družbe v 18. letu. Bil je prav pridn, zato so tem bolj žalovali njegovi starši, ki jim je bil prvi sin. To naj bi vzdramilo naše mladeniče, da bi se v obilnejšem številu oglašali za Mar. družbo. Bilo je lepo videti, ko smo šli mrliču naproti z družbeno zastavo in z družbenimi znaki na prsih z g. voditeljem in tako ga spremili k večnemu počitku, kjer čaka vstajenja.

Odpustki meseca februarja 1905.

1. **Sreda. Bl. Andrej de Komitibus.** Udom 3. reda popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

2. **Četrtek. Svečnica.** I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki so opravljali devetdnevnicu za današnji praznik, b) udom 3. reda, kakor včeraj; c) udom *bratovščine presv. Rešnjega Telesa* v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi; d) udom *bratovščine presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi; izpovednik more namesto molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; e) udom *bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca* v bratovski cerkvi; f) udom *rožnivenške bratovščine* v katerikoli cerkvi; g) udom *škapul. bratovščine karm. M. B.* v bratovski ali farni cerkvi; onim, ki nosijo *višnjevi* škapulir; onim, ki nosijo *beli* škapulir; v bratovski ali farni cerkvi, če molijo za osvobojenje sužnjev; h) udom *Marijine družbe*; i) udom *brat. preč. Srca Marijinega*; j) udom *družbe krščanskih družin*; k) udom *bratovščine za duše v vicah* danes ali v osmini.

3. **Petek. I. v mesecu. Bl. Odorik.** Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen svetega očeta; udom brat. presv. Srca Jezusovega proti navadnim pogojem, danes ali pa v nedeljo; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 2. dan t. m. c) udom 3. reda, kakor 1. dan t. m.

4. **Sobota Sv. Andrej Korzini.** Popolni odpustek udom škapulirske bratov. *Karmelske M. B.* v bratovski ali farni cerkvi.

5. **Nedelja, I. v mesecu. Sv. Peter Krst. in tov.** Udom 3. reda pop. odp., kakor včeraj; udom *rožnivenške* brat. trije popolni odpustki: 1.) če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2.) če so pri rožnivenški procesiji; 3.) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. R. Telesom. — Popolni odpustek tudi onim; ki nosijo *višnjevi* škapulir.

8. **Sreda. Sv. Janež Mat.** Popolni odpustek udom bratovščine z *belim škapulirjem*, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvob. sužnjev.

11. **Sobota. Sedem ustanovnikov servitskega reda.** Popolni odpustek v brat. žalostne *M. B. s črnim škapulirjem*, v bratovski ali farni cerkvi.

19. **Nedelja. Sv. Konrad iz Placencije.** Udom 3. reda popolni odpustek, kakor 1. dan t. m.

21. **Torek. Sveta Angela Mericija.** Udom 3. reda popolni odpustek, kakor 1. dan t. m.

22. **Sreda. Sv. Margareta Kortonska.** Udom 3. reda popolni odpustek, kakor 1. dan t. m.

26. **Zadnja nedelja v mesecu.** Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec februar: Učenje krščanske nauka. — Za posamezne dni: 1. Sv. oče. 2. Duh požrtvovalnosti med katoličani. 3. Boian duhovnik. 4. Odpor katoličanov zoper zasramovanje vere. 5. Da bi se razširilo in utrdilo novo gibanje med avstrijskimi katoličani. 6. Nekaj dijakov, da bi srečno premagali šolske težave. 7. Neka bolna oseba. 8. Očitno izpoznavanje vere med katol. lajki. 9. Katoliški učitelji. 10. Predpustni grešniki. 11. Ženini in neveste. 12. Krščansko obhajanje poroke. 13. Več bolnikov za zdravje. 14. Boj pijančevanju. 15. Krščanska treznost. 16. Več oseb, pijančevanju vdanih. 17. Duh zatajevanja. 18. Več družin za mir. 19. Zatiranje javne nenravnosti. 20. Katoliška cerkev na Ruskem. 21. Več trpečih za vdanost in potrpljenje. 22. Želje in nameni sv. očeta. 23. Nekaj mladih ljudi v dušni nevarnosti. 24. Da bi se Slovenci bolj vneli za misijonsko delo. 25. Slovenski delavci na Nemškem. 26. Nekaj mladeničev na slabem potu. 27. Vse želje „Bogoljubovih“ naročnikov. 28. Vsi našim molitvam priporočeni.

Prav toplo priporočamo v molitev nekega bolnega duhovnika, ki bi rad kaj več delal za zveličanje duš, ako je volja božja, da se pozdravi.

Nekoliko navodila za dopisovanje.

Rekli smo že: Želimo si mnogo dopisov od raznih krajev, a ne predolгих. Ker smo to prošnjo že velikokrat ponavljali, pa skoro sastonj, zato moramo to malo bolj natančno razložiti.

V dopisih želimo izvedeti kaj novic. Zato naj se nam poročajo dejanja, ne samo besede. V dopisih je po velikokrat mnogo besedi, ki nič, ali vsaj nič novega ne povedó. Par zgledov! Če kdo začne svoj dopis takó: „Smrt pobira, nič ne izbira itd.“, nismo s tem prav nič novega izvedeli, kajti to je še tako stara resnica, kakor človeški rod. Ali če kdo popisuje kak shod takole: „Zjutraj na vse zgodaj je zapel veliki zvon in naganjal s svojim milim glasom širni okolici, kaka velika slovesnost se ima danes vršiti. Nebo je bilo na našo veliko žalost oblačno, strahom smo gledali proti oblakom in ugibali, ali nam bo nebo prijazno ali ne. Zjutraj ob pol šestih smo se jeli zbirati pred cerkvijo. Od vseh strani so prihajali skupaj nekteri s dežniki, drugi bolj pogumni, brez dežnikov. Silna radost nas je obšla, ko je pogledalo solnce izza oblakov. Potem smo se wrstili in veselo korakali proti svojemu cilju. . . Po končani slovesnosti smo se razšli vsak na svoj dom.“ — Glejte, veliko besedi in vendar še nič ne vemo, kaj je prav za prav bilo. Tu se namreč pripoveduje nekaj starih občeznanih resnic, nekaj pa popolnoma postranskih okoliščin, ki nimajo v

širši javnosti nikakršnega pomena. Ali so se zbrali namreč ob pol šestih ali ob šestih, ali pred cerkvijo ali za cerkvijo, to je za nas male važnosti. Da pa ob velikih slovesnostih zjutraj veliki zvon zapoje, da morajo ljudje, če se hočejo zbrati, prihajati od raznih strani, in da se po končanem opravilu vselej vrne vsak na svoj dom, to je pa menda povsod taka navada.

Zdaj pa poglejte en kratek dopis! Malo besedi pa vse pové: „Iz Šinkovega Turna. Na predvečer Brezmadežnega Spočetja je bilo pri nas slovesno pritrkavanje in krasna rassvetljava cerkve in zvonika. Na praznik zjutraj slovesno skupno obhajilo obeh Marijinih družb, slovesna sv. maša, slavnostaa pridiga. Popoldne bilo nanovo sprejetih 8 mladeničev, 15 deklet. Zvečer veselica v „Našem domu“. Igrali smo „Lurško pastirico“, in sicer prav dobro. Splošno veselje in navdušenje. —

Ko to preberemo, vemo vse, in pravimo: Bravo! V Šinkovem Turnu so Brezmadežno Spočelje prav lepo obhajali! — Ko bi dobivali take dopise, bi vsi v pravem času na vrsto prišli.

Torej dejanja naj se nam poročajo. Časih je treba še malo več besedi, da se stvar nekoliko lepše pové, pa ne preveč.

Prihodnjič bomo povedali bolj natanko, kaj naj se poroča in kaj naj se ne poroča.

(Dalje.)

Popravek.

Cerkev na Prešganjah ni dobila od bratovščine sv. R. Telesa letos nikakega daru, kakor smo po zmoti sporočili.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda ANDR. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

FRANJA CZERNY

umetniška vezateljica

v Stari Loki šte. 15

pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje cerkvenih paramentov vsake vrste (kakor mašnih oblek, oltarnih prtov itd.) od najpreprostejše izvršitve do najfinejše slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B 12—12

Ali ste že naročnik „Slovenca“?

Ako še ne, naročite si ga lahko z vsakim dnem. Naročnina znaša za celo leto le 26 K ali mesečno 2-20 K. Naročnina naj se pošilja upravništvu „Slovenca“ v Ljubljani.

„Slovenec“ je najbolj razširjeni slovenski dnevnik ter prinaša sedaj mej drugim zelo točna, najnovejša obširna poročila o rusko-japonski vojski.

Naročite si pa lahko tudi

samo sobotno izdajo

ki stane za celo leto 7 K, za pol leta 3-50 K. S tem si lahko oskrbite za vsako nedeljo obilico najraznovrstnejšega berila.

? Ali že imaš te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Male dnevnice so pošle.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1-50, v usaju, zlati obrezi K 2- in v najbolj lepi vezavi K 3-.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotrčih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu v Lešah**, p. Trzič.